

Ще кілька днів...

Ілля Войнолович

По приїзду прочитай...

Привіт, я Калєб Андерсон. Хочу розповісти моторошну історію, що сталася зі мною не так давно.

Це були двотисячні. Мені було 21, я ще молодий і захоплювався музикою — особливо джазом і блюзом. Вчився в університеті штату Мічиган. Там у мене з'явилася супутниця — Міра, переселенка з Європи. Чесно кажучи, я кохав її... дуже сильно. Але вона мені зрадила, і це надовго вибило мене з колії.

Мене виключили з університету за погану успішність. Я почав пити, ночував у друзів, але вони поступово віддалялися. Проблеми з грошима наростали: батьки, які тоді ще не знали про моє виключення, розійшлися, і ніхто не надсилав мені грошей. Без диплому й освіти мене нікуди не брали.

Одного вечора, на останні гроші, які позичив у друга, я нажрався у барі. Сидів підпираючи стінку, весь промоклий від проливного дощу, коли мені здалося, що хтось дуже швидко пройшов повз. Я здригнувся, оглянувся, але нікого не було.

Тоді мою увагу привернуло щось на тротуарі. Малесенький конверт. Я підкрався, сів прямо на мокру бруківку, як дитина, що відкриває подарунок від Санта Клауса на Різдво.

Я відкрив конверт... і дуже шкодую, що це зробив. Якби не відкрив — моє життя не перевернулося б, я б не опинився в тому нещасному стані.

Усередині була маленька чорна візитка з золотими лініями по краях. Спочатку здалося, що на ній нічого немає, але перевернувши її, я побачив щось на кшталт електронної адреси. Домен був дивний, не Hotmail і не Yahoo, а **Lkn**. Я не надав цьому великого значення.

Вставши під навіс бару, я дістав свій напівзламаний телефон і набрав адресу. Мене одразу запитав якийсь Лік — я ніколи його не бачив і не чув. Він запропонував мені заїхати у новісінький будинок і провести там кілька шикарних тижнів. І ще пропонував гроші — десь **1000 доларів на день**.

Мої очі, запливлі від алкоголю, спалахнули жагою. Я подумав: "Мабуть, це мій шанс стати на ноги". Відповів, що приїду. Вони сказали: "Все готово, чекаємо на тебе".

Я, дурний і п'яний, ледве тримався на ногах, сів у свій роздубаний Peugeot, ввів адресу на телефоні і натиснув на газ. Як доїхав — не пам'ятаю. Пам'ятаю лише поле, що тягнулося, здавалося, до самого горизонту, і як Пежо трясло від нерівної дороги.

Під'їжджаючи, на телефон прийшло ще одне повідомлення від Ліка:

"По приїзду прочитай правила в папці. Вона лежить на гранітовому столі у кухні".

Я був збитий із пантелику. Які правила?

Коли я нарешті побачив...дім... він був у стилі хай-тек, з одним поверхом. Стильний, престижний, у сіро-білих тонах. Вийшовши з машини, я помітив велике панорамне вікно, що відблискувало на місячному сяйві.

Підійшов до дверей, дернув за холодну металеву ручку — двері з гучним тріском відчинилися. Вони не були замкнені.

Зайшовши всередину, я одразу звернув увагу на незвичайний інтер'єр будинку. Він був ніби наполовину ретро, наполовину хай-тек.

Прямо від дверей починалися сходи, що трохи спускалися вниз. Спустившись, я озирнувся. Ліворуч побачив вітальню: посеред неї стояв невеликий червоний диван, повернутий до величезної плазми. По обидва боки від неї височіли довгі тонкі білі колонки.

Трохи правіше від плазми висів круглий чорний камін. Він уже горів і надавав кімнаті дивної, майже таємничої атмосфери. Те велике панорамне вікно, яке я бачив з вулиці, виходило саме у вітальню.

Пройшовши далі темним коридором із біло-сірими стінами, я піднявся кількома невеликими сходами. Вони починалися біля перегородки з довгих дерев'яних брусків, що тягнулися від підлоги до самої стелі. Бруски стояли не щільно один до одного, тому крізь них добре проглядалася частина вітальні.

Далі, за сходами й перегородкою, починалася сіра стіна. Праворуч від неї була сіра двері. Але чомусь вона виділялася й не зливалася з кольором стін.

Відчинивши її, я побачив спальну кімнату, освітлену панорамним вікном, у яке лилося холодне біле місячне світло.

Ліжко було підвішене до лівої стіни — здавалося, ніби воно просто зависло в повітрі. Прямо навпроти висів невеликий телевізор, а під ним стояв білий комод. На комоді стояв маленький декоративний кактус.

Але те, що справді налякало мене вперше в тому домі, — це була маленька фотографія в білій рамці, що стояла поруч із кактусом.

То була моя дитяча фотографія.

І не просто будь-яка — це був мій перший день у школі. Я стояв із батьками біля входу до початкової школи, з маленьким червоним рюкзаком за плечима.

Коли я побачив її, по спині пробіг холодок.

Я почав повільно відступати назад і випадково впустив рамку на підлогу.

Не втримавшись на ногах, я впав біля ліжка, сильно зачепивши потилицею прикроватьний столик.

Здригнувшись від болю, я заплющив очі й потягнувся рукою до потилиці. Пальці відразу стали мокрими — пішла кров. Перед очима почало темніти.

Піднявшись, я сперся на ліжко, а потім, тримаючись за стіни, вийшов у коридор. Хитаючись і ледь не падаючи, я почав шукати ванну кімнату.

Повернувши ліворуч, я потрапив на кухню, що з'єднувалася з вітальнею. Притискаючи руку до потилиці, я судомно відкривав підвісні шафки, шукаючи хоч

щось, чим можна зупинити кров.

Але там нічого не було.

Я розвернувся й попрямував у протилежний бік. Присівши на підлогу, щоб не впасти, я повільно піднявся сходами, перед якими була дверь.

Відчинивши її, я потрапив у ванну кімнату.

Побачивши велике дзеркало з маленькою ручкою, я підбіг до нього й потягнув за неї. За дзеркалом виявилася шафа, а в ній — аптечка.

Я схопив її, опустився на коліна просто на підлогу й відкрив. Я взяв з середини бинт і спирт.

Виливши спирт на потилицю й не звертаючи уваги на пекучий біль, я розмотав бинт і почав обв'язувати голову.

Через кілька хвилин, заспокоївшись і переконавшись, що кров зупинилася, я повільно сів і притулився спиною до ванни, що стояла посеред кімнати.

Посидівши так недовго, я встав і зрозумів, що зовсім забув, що мене налякало. Обережно вийшовши з ванної, я попрямував до кухні. Мою увагу привернула синя папка. Спочатку я не зрозумів, що це таке, але згадав, що Лік писав у листі: на кухні треба прочитати правила.

Я боявся, що цей Лік, хто б він не був, знову підклав у папку мої фотографії. Тож спершу вагався відкривати її. Та виходу не було — якби я поїхав тоді, в такому стані, я точно розбився б об дерево.

Набравшись мужності, я нахилився й відкрив папку. Почав читати, рухаючись до вітальні й усівшись на червоний диван біля каміну. Заголовок першої сторінки привернув увагу: **"Правила для того, щоб жити"**. Двусмисльність цього заголовка мене лякала після того фото в спальні.

Опустивши очі на перше правило, я почав читати:

1. Не виходити з дому без потреби з 22:00 до 1:00.
2. Не переставляти великі меблі: дивани, шафи, столи.
3. Не заносити нічого з вулиці: ґрунт, траву, зерна чи інші елементи. Обувь знімати перед входженням у дім.

Чим далі я читав, тим дивнішими ставали правила. Усього їх було 15. Але останнє особливо вразило мене:

"Якщо між 22:00 та 4:00 з панорамного вікна у вітальні з'являться шість або більше жовтоватих круглих вогників, не дивіться на них довше 15 секунд. Терміново завісьте вікно щільними шторами, йдіть спати в спальню мінімум на 5 годин. Не заглядайте у вікна до 4:00. Слідкуйте за правилами та бажаємо приємного проведення часу!"

Легка тривожність перетворилася на страх. Я не розумів, що за вогники, і чому на них не можна дивитися. Відклавши папку, я почув сигнал телефону.

Повідомлення від Ліка:

"Якщо прочитав правила, йди спати. Завтра поснідаєш, а на порозі буде чекати дещо."

Я не зрозумів, про що він. Роздратований і наляканий, я написав йому: "Якого біса тут моя фотографія? Чому такі правила? Що це за вогники, і чому не можна виходити ввечері?"

Лік відповів одразу: "Не переймайся фотографією — сховай її в комоді. Якщо вона з'явиться ще десь, сховай у тому місці, де її побачиш. Вогники — рідкісне явище, краще їх не спостерігати довго. Не душ себе страхом, йди спати."

Я послухався. Він один знав, що мені робити, і вибору не було. У спальні я сховав фотографію, як наказав Лік, ліг у ліжко й не міг заспокоїтися від усіх цих загадкових подій.

Не звертай уваги.

Я добре пам'ятаю той перший ранок. Здається, ніби це було вчора.

Я прокинувся від гучного стуку у двері. Підвівшись, я вийшов із кімнати, підійшов до дверей і обережно подивився у вічко. За дверима вже нікого не було.

Тоді я підбіг до панорамного вікна у вітальні й почав оглядати двір. Побачив тільки свою машину й переконався, що навколо справді нікого немає.

Я повернувся до передпокою й відчинив двері. З вулиці віяло приємним прохолодним повітрям. На порозі я раптом спіткнувся об коробку — звичайну картонну коробку.

Наскільки пам'ятаю, вона була доволі велика й важка.

Я підштовхнув її ногою в дім і поніс до вітальні. Поставив коробку на довгий скляний журнальний стіл, а сам сів на диван.

З обережністю й недовірою я відкрив її.

Усередині лежала велика пляшка червоного вина. Діставши її, я почав оглядати коробку далі. Під пляшкою були великі пачки макаронів і різні консерви з рибою.

Я переніс коробку на кухню й почав розкладати продукти по полицях, уважно читаючи склад і термін придатності.

Коли все було розкладено, а вино стояло в холодильнику, я зазирнув на саме дно коробки. Там лежав такий самий конверт, як той, що я знайшов біля бару.

Тремтячими руками я відкрив його.

Усередині лежали **десять купюр по сто доларів**.

У цей момент у кишені завібрував телефон. Я відкрив повідомлення на електронній пошті — від Ліка.

Він написав, що це **оплата за перший день**, а вино — особливий подарунок, тому порадив не випити його одразу, а розтягнути на довше.

Також він нагадав, що **до обіду я маю зробити обхід поля**, але не відходити далеко від дому.

Прочитавши повідомлення й подякувавши за вино, я взявся готувати собі сніданок.

Зваривши макарони й чай, я сів їсти. І раптом знову побачив **ту саму фотографію**, яка налякала мене вчора.

Вона стояла на кутовому комоді в дальньому куті кухні.

Згадавши слова Ліка, я підійшов ближче — і здригнувся.

На фотографії був **я і мама на моєму дванадцятому дні народження**.

Тривожно відкривши комод, я поклав фотографію всередину.

Мені було не по собі в цьому домі.

Я не розумів:

звідки тут беруться мої особисті фотографії?

чому їх потрібно ховати?

і що тут взагалі відбувається?

Але я довіряв Ліку. Він давав корисні поради щодо всіх цих дивних подій.

Апетит на той час уже зник, і я вирішив зробити обхід, як і сказав Лік.

На вулиці стояв легкий, але помітний туман. Мабуть, саме тому Лік наказав не відходити далеко від дому. Накинувши куртку, я вийшов надвір. Повітря було прохолодним.

Відійшовши кілька метрів від парадних дверей, я почав думати, у який бік піти. Озирнувшись довкола, я тихо насвистував, щоб хоч трохи підбадьорити себе, і рушив просто вперед.

Яким саме маршрутом робити обхід, Лік мені не сказав. Тому я вирішив, що пройтися просто вперед і назад буде достатньо.

Я йшов, час від часу озируючись, щоб перевірити, наскільки далеко відійшов від дому.

Так минуло хвилин п'ять.

Коли я знову озирнувся, то помітив, що дім усе ще видно — на відстані кількох десятків метрів.

Я пішов далі.

Йшов і йшов... поки знову не озирнувся.

Дивно.

Відстань виглядала **такою самою**, як і кілька хвилин тому.

Я зупинився.

Повернувся всім тілом і довго дивився на будинок крізь туман.

Здавалося, він **навіть не віддаляється**.

Наче я йду... але місце навколо мене **залишається тим самим**.

Нахмурившись, я зробив ще кілька кроків і знову озирнувся.

Нічого не змінилося.

Я прискорив крок.

Та все одно не віддалявся.

Тоді, вже трохи наляканий, я побіг.

Я біг швидко, крізь колоски пшениці. Вони шурхотіли об ноги, а туман ставав густішим.

Коли я знову озирнувся — дім був там же.

Той самий.

На тій самій відстані.

І тоді я раптом помітив дещо дивне.

Дим із труби будинку **не рухався**.

Він просто завис у повітрі, ніби **час навколо нього зупинився**.

У цей момент мені стало по-справжньому страшно.

Я знову побіг, тепер уже різко звернувши праворуч. Але коли озирнувся — дім знову стояв на тій самій відстані.

Тоді я кинувся бігти **прямо до нього**.

Добігши до машини, я відкрив двері й сів усередину, сподіваючись від'їхати хоча б на кілометр від дому. Але я ніяк не міг знайти свої ключі.

Я обшукав усе: під сидіннями, під килимками, навіть у бардачку. Нічого.

Я подумав, що, мабуть, коли був п'яний, десь їх кинув або обронив.

Вийшовши з машини, я присів на землю й почав шукати. Заглянув під автомобіль, пройшовся маршрутом від машини до вхідних дверей, але безрезультатно.

Тоді я вирішив, що ключі можуть бути в домі. Я почав обшукувати всі кімнати, де був учора: спальню, вітальню й ванну. Але так нічого й не знайшов.

Розбитий, я знову вийшов на двір.

І саме тоді отримав повідомлення.

Від... ну, ви вже здогадалися.

Від Ліка.

У повідомленні він ніби насміхався з мене, описуючи, як я біг по полю, намагаючись віддалитися від дому. Він пояснив, що так обхід не роблять. Краще ходити по колу навколо дому — тільки так можна зробити справжній обхід.

Я запитав у нього, чи бачить він мене, бо складалося враження, що він спостерігає за кожним моїм кроком.

Він відповів якось розмито:

— Я ніби бачу... а ніби й ні. Думай як тобі завгодно.

Закінчивши круговий обхід, я повернувся додому, знявши перед дверима ботинки. Нероздягаючись, я розкинувся на червоному дивані в вітальні. Здавалося, що зараз я вирублюсь, із переляку в тому числі. Але вібрація в кармані пробудила мене із дрьому.

Лік написав, щоб я не звертав уваги на те, що зараз буде на вулиці, і порадив не дивитися у вікна спальні, якщо хочу зберегти свою психіку. Це повідомлення зтривожило мене — ну як всі повідомлення від нього. Але мені було до жаху цікаво, що ж там за вікном. Зрештою, Лік не написав нічого страшного, нічого, що могло б реально зі мною статися... окрім психіки, звісно.

Але цікавість перемогла страх, й я повільно пішов до спальні. Зайшовши, підійшов до окна, що було завішане шторами. Вздихнувши, різко відкрив штори й подивився назовні. Я застиг на місці від побаченого: на дворі, де я ходив ще кілька хвилин тому, з'явилася величезна впадина в землі. Я б навіть сказав — воронка. Ніби якийсь бур нереальних розмірів пробурих її, поки я лежав надиваний.

У ту мить я остаточно зрозумів, що тут є щось незвичайне. Щось, що викликає...

аномалії. Все ще стоячи на місці, тримаючись руками за штори, я із відкритим ротом спостерігав, як воронка йде все нижче й нижче. Чи мала вона дно, я так і не дізнався, бо коли задернув штори і знову їх відкрив — її вже не було.

Я ще сумнівався, чи не напився я раптом отруйної води з-під крану, чи не були отруєні макарони. Я не знав. Не розумів, чи це все насправді.

Відійшовши від вікна, мені знову написав Лік:

— Я ж просив тебе не заглядати у вікно. Тепер мучитися будеш.

Я не зрозумів, про що він, і запитав.

— Ну, вночі побачиш... а точніше, почувеш.

Я все ще не розумів, про що він. Повернувся до вітальні, взяв із кухні бакал й пляшку вина. Лежачи на дивані й потроху п'ючи, я зацікавився телевізором. Чи він тут взагалі працює? Подивившись на плазму, потім вниз, я помітив пульт на низькому шафі під телевізором. Підвівшись, схопив його й знову впав на диван.

Вмикнув плазму й натрапив на передачу про автомобілі. Але щось було не так: місця, де презентували машини, були дивні. На фоні будинків з'являлися абстрактні форми, мов із картини Піта Мондріана*: всі вікна різних форм, будівлі переливалися кольорами. Чим довше я дивився, тим більш абстрактними ставали й люди, й машини.

Невитримавши, я переключив канал. Тепер показували антикваріат — на перший погляд нормальний, але вже через кілька хвилин я побачив, що й він стає дивним: речі на екрані танули, мов сніговик або шоколад на жарі.

Я переключав далі й далі — нічого не змінювалося. Зрештою вимкнув телевізор й написав Ліку, чи нормально це. Він відповів:

— Не звертай уваги, так воно завжди.

Продовжуючи пити вино, я пішов на кухню робити вечерю. Відкрив банку з рибою, поставив макарони варитися. Сидячи за столом, думав: що то була за воронка, що відбувається з телевізором і де, в біса, мої ключі від машини?

Я дивився на каструлю з киплячими макаронами і... ніби не міг поворухнутися, мов закаменів. Міг лише обертати голову, спостерігаючи, як вода й макарони наче летять по кухні. Раптом усе це наблизилося до мене, і я зрозумів: зараз ошпарить кип'ятком! На щастя, я зміг різко відскочити — макарони впали на місце, де я сидів ще кілька секунд тому.

Серце вистрибувало з грудей, мене трусило на підлозі. Я дивився то вгору, то вниз на стілець, швидко дихаючи.

На телефоні, що лежав поруч, прийшло повідомлення від Ліка:

— Не звертай уваги, це явище часто повторюватися не буде.

І так, день за днем, Лік писав мені після кожного подібного явища. Пройшло, мабуть, п'ять днів відтоді, як я вперше побачив воронку у вікно спальні. Кожну ніч мене мучили мігрені — болісні й довгі, я не міг нормально спати.

Тоді я зрозумів, про які муки говорив Лік. Щоранку хтось стукав у двері, і я забирав коробку з харчами та чорний конверт на дні. Але одного дня мою увагу привернула дещо ще загадковіше...

Пітер Корнеліс Мондріан (1872-1944 рр.) Нідерландський художник-абстракціоніст відомий своїми геометрично-абстрактними, різнокольоровими картинами.

Лампа

На восьмий день перебування тут я вийшов провітритися зранку після чергової болісної ночі з мігренню. Голова все ще важко гуділа, ніби щось усередині повільно тиснуло зсередини, не даючи нормально зосередитися.

Вийшовши на вулицю, я взяв із кухні стілець, виніс його на невелике крильце перед вхідними дверима й сів, намагаючись трохи прийти до тями. Повітря було прохолодним і вологим, але приємним — воно трохи полегшувало стан. Я зробив кілька глибоких вдихів, заплющив очі на секунду... і коли відкрив їх — одразу помітив її.

Прямо переді мною, посеред поля, стояла блакитна лампа. Довга, тонка, схожа на звичайну настільну, яку ставлять на письмові столи. Вона виглядала настільки недоречно в цьому місці, що спочатку я навіть не зрозумів, на що дивлюся. Вона стояла нерухомо, метрів за п'ять від мене, і не видавала жодного звуку.

Я кілька секунд просто дивився на неї, намагаючись зрозуміти, чи це не наслідок втоми або мігрені. Але лампа не зникала. Вона залишалася на місці, ніби чекала, поки я щось зроблю.

Погода тим часом ставала ще важчою: небо затягнули темні, майже чорні хмари, десь у даліні глухо гуркотів грім. Повітря ніби стало щільнішим, давило на плечі. Я підвівся, не відводячи погляду від лампи, і повільно почав іти в її бік.

З кожним кроком мені здавалося, що вона ледь помітно блимає жовтувато-білим світлом. Це було настільки слабке мерехтіння, що його легко можна було б не помітити, але щось у ньому було неправильне. Проте я вже не зупинявся. За ці вісім днів я бачив достатньо дивного, щоб перестати одразу відступати.

Та щойно я скоротив відстань між нами, моє самопочуття різко змінилося. Спочатку зір почав трохи розмиватися, ніби я дивився крізь воду. Потім у роті з'явився гіркий, неприємний присмак, який швидко посилювався. У голові загуло, і це був не просто біль — здавалося, ніби всередині щось вібрує, розходячись хвилями по всьому тілу. Мене хитнуло, і я ледве втримав рівновагу.

Чим ближче я підходив, тим гірше себе почував. Логічно було б зупинитися, але я не міг. Ніби якась сила змушувала мене рухатися вперед. Кожен крок давався все важче, ніби підошви різало гострим ножем. Дихання збилося, а перед очима почало темніти.

Коли я підійшов зовсім близько, я майже нічого не бачив. Світ розпливався, і здавалося, що ще трохи — і я просто впаду. Я витягнув руки вперед і наосліп торкнувся лампи. Поверхня була холодною, металевою.

І в ту ж секунду все припинилося.

Біль зник. Шум у голові стих. Зір повернувся. Я стояв, дихаючи рівно, ніби нічого не

сталося. Розгублено озирнувшись, я зрозумів, що лампи більше немає. Вона зникла повністю — ніби її тут ніколи й не було.

Мої долоні були вологими від поту, по спині пробіг холодок. Не бажаючи залишатися тут довше, я швидко розвернувся й попрямував назад до дому.

Підійшовши до крильця, я одразу помітив, що стілець, на якому я сидів, зник. Це було вже занадто навіть для цього місця. Мене почало нудити, у горлі з'явився важкий клубок, а дивний присмак повернувся. Тепер він був металевим, нагадував залізо або мідь. Такий смак я відчував лише в дитинстві, коли з цікавості лизнув монету, але зараз він змінювався — ставав різкішим, майже оцтовим.

Слина наповнювала рот, ковтати ставало дедалі важче. І чим ближче я підходив до дверей, тим холодніше ставало навколо. Це вже не була звичайна прохолода — здавалося, ніби температура стрімко падає. Коли я дістався дверей, відчуття було таким, ніби я стою в морозильній камері.

Я тремтячою рукою відчинив двері.

І те, що я побачив усередині, змінило мене назавжди.

Ще з третього дня перебування тут я мріяв повернутися в місто, почати життя спочатку, кинути пити й спробувати знову вступити до університету. Але це були лише думки, які я тримався десь у голові.

І тепер вони зникли.

У цьому "домі"... усе було перевернуто догори дригом. Меблі, картини, весь інтер'єр — усе виглядало так, ніби будинок просто перевернули. Але водночас нічого не впало. Усе залишалося на своїх місцях, ніби підлога й стеля просто помінялися місцями.

Зайшовши всередину, я майже одразу почав втрачати свідомість. В очах різко потемніло, підлога під ногами ніби провалилася, і мене повело вбік. Я ледве тримався на ногах, хапаючись руками за повітря, як п'яний, який ось-ось впаде. Голова гуділа, тіло не слухалося, все навколо ніби почало зсуватись і плисти.

Я підняв погляд — і в ту ж мить мене пробрав справжній страх. Меблі рухалися. Не просто хиталися — вони повзли по поверхні, яка тепер була зверху, по тій перевернутій "підлозі". Стільці, столи, шафи — все почало зміщуватись, зіштовхуватись, крутитись. Спочатку повільно, ніби хтось невидимий їх штовхав, а потім все швидше і швидше. Вони врізались один в одного, билися об стіни з таким гуркотом, що в мене аж різало у вухах. Здавалося, ще трохи — і мене просто оглушить цим звуком.

Я намагався втриматися, але мене кидало з боку в бік. І саме тоді я побачив її. Лампу. Вона стояла прямо переді мною — на стелі, яка тепер стала підлогою. Вона блимала. Різко, ритмічно, занадто швидко. Кожен спалах бив по очах, змушував мружитись, але відвести погляд я не міг. Наче мене тримало.

Разом із цим з'явився звук. Спочатку тихий, знайомий гул, як від ламп денного світла. Але він швидко почав наростати. Через кілька секунд він уже був усюди — в кімнаті, в повітрі, у мене в голові. Він ніби вгризався всередину, розширювався, тиснув. Я схопився за вуха і закричав, але власного голосу майже не чув — тільки цей нестерпний, живий гул.

Біль став таким сильним, що я перестав розуміти, де я знаходжуся. Ноги підкосилися, і я впав. Тіло почало смикатися, мене скрутило, як від сильного удару струмом. Я не контролював ні рук, ні ніг, лише відчував, як усе стискається всередині. Через кілька секунд я просто відключився.

Коли я прийшов до тями, вже був вечір. Я лежав на тому самому місці. Першою думкою було, що це все мені здалося, але варто було відкрити очі й подивитися вгору — як я одразу зрозумів, що нічого не закінчилося. Наді мною висів той самий червоний диван. Весь інтер'єр досі був перевернутий. Меблі залишалися "приклеєними" до стелі, і нічого не повернулося назад.

Я піднявся дуже повільно, тримаючись за стіну. Голова все ще гуділа, руки тремтіли. В цей момент завібривав телефон. Я навіть не сумнівався, хто це. Лік написав коротко й зло: що буває, коли не дотримуєшся правил, і навіщо я виніс стілець на крильце. Тепер, мовляв, сам буду все це виправляти.

Я перечитав повідомлення кілька разів, і тільки тоді до мене дійшло. Правило справді було. Не виносити меблі з дому. І я його порушив. У той момент мене накрило не страхом, а якоюсь пустотою. Повним виснаженням. Мені вже не хотілося нічого виправляти, нічого розуміти. Я просто хотів, щоб це все припинилося.

Я майже на автоматі пішов до машини, знайшов там траву, повернувся на кухню, взяв вино. Потім якось стягнув диван вниз і ліг на нього. Як саме — я вже не пам'ятаю. Я лежав, дивився у панорамне вікно і намагався відключитися. Алкоголь і дим змішалися, думки розвалювалися, реальність пливла.

Я не пам'ятаю, що було далі. Але дуже чітко пам'ятаю одне відчуття: це місце не просто дивне. Воно тисне. Воно ламає. І я вже почав здаватися.

Я лежав у вітальні накурений і п'яний, і вперше за ці дні мені стало не те щоб добре, а просто байдуже. Ніби всередині щось вимкнулося. Я вже не намагався зрозуміти, що тут відбувається, бо дійшов до простого висновку — пояснення не буде. За ці дні я плакав більше, ніж за все життя. Навіть коли пішла Міра, навіть коли батьки відвернулися — тоді я не плакав. А тут мене просто прорвало. І десь глибоко я вже розумів, що навряд чи виберуся звідси. Надія згасла, і залишилося тільки пити, курити й чекати, чим це все закінчиться.

Я лежав, затягуючись, і дивився у вікно, коли помітив у темряві кілька вогників. Вони блимали десь далеко, і спочатку це здалося навіть красивим. Ніби вони рухаються, ніби танцюють. Я підвівся, підійшов ближче і почав дивитися, як вони мерехтять. І раптом мене це почало смішити. Без причини. Просто смішно, і все. Я тихо засміявся, потім голосніше, і вже за кілька секунд стояв і ржав, як ненормальний, не розуміючи, чому мені так весело.

Я навіть не задумався, що роблю, коли вийшов надвір із косяком у руці й пішов у їхній бік. Було темно, по землі стелився тонкий туман, а я просто йшов вперед. З кожним кроком вогників ставало більше, вони ніби множилися, і від цього мене ще більше розбирало на сміх. Телефон у кишені безперервно вібривав, приходили повідомлення, але мені було начхати. Я навіть не думав його діставати.

Я йшов хвилин десять, поки не підійшов достатньо близько, щоб зрозуміти — це не просто вогники. Це лампи. Ті самі, які я вже бачив. Але тепер їх було багато. Вони стояли по всьому полю і блимали, ніби живі. Я затиснув косяк зубами, підійшов до однієї з них і торкнувся. Мене одразу хитнуло, в очах потемніло, але всього на мить. Я моргнув — і лампи зникли. Просто зникли. Я стояв один посеред поля, і мене накрило ще сильніше. Я почав сміятися вже істерично, майже задихаючись.

І в цей момент я обернувся і побачив сосну. Високу, густу, прямо переді мною. Я повернув голову — ще одну. Потім ще. І ще. Я почав крутитися на місці і бачив, як їх стає більше з кожною секундою. Поки не зрозумів, що я вже не в полі. Я стояв у лісі. Щільному, темному, чужому лісі, який з'явився нізвідки.

І от тоді мене накрило по-справжньому. Це не була галюцинація. Не трава і не алкоголь. Це було реально. Телефон знову завібрував, і я на автоматі дістав його. Руки вже тряслися. Повідомлення від Ліка було коротким: він написав, що я вже мертвий, і порадив якнайшвидше дістатися додому і здохнути там. У цей момент у мене похололо всередині. По лобі виступив холодний піт, дихання збилося, я почав хапати повітря ротом.

Я різко обернувся, випустив телефон і побіг. Просто вперед, не розбираючи дороги. Гілки били по обличчю, по руках, чіплялися за одяг, дряпали, але я цього майже не відчував. В очах стояли сльози, у роті накопичувалася слина, я задихався від страху і біг, не зупиняючись, бо було відчуття, що якщо я зупинюся хоч на секунду — щось мене наздожене.

Продовжуючи бігти як скажений, я не зупинявся, поки не вирвався з того лісу. Ноги підкошувалися, не слухалися зовсім, мене трусило так, ніби мене кинули в крижану воду. З губи текла кров — я навіть не пам'ятав, коли саме мене розсікли ті гілки, але кожен подих віддавався болем. Я обернувся — і в ту ж секунду мене ніби прошило струмом: лісу більше не було. Взагалі. Позаду знову тягнулося те саме нескінченне поле, ніби я нікуди й не біг, ніби нічого не сталося.

Я стояв, задихаючись, і не міг зрозуміти, що з цього реальне, а що — ні. Але повідомлення Ліка... воно не виходило з голови. "Ти вже мертвий". Ці слова ніби застрягли всередині, як уламок скла. Я почав йти до дому, спотикаючись, ледве тримаючись на ногах, і в якийсь момент просто впав у пилюку.

ДІМ, ЩО ТАНЕ

Мій дім... танув.

Не руйнувався, не горів — саме танув. Повільно, огидно, ніби був зроблений зі снігу або воску. Стіни сповзали вниз, форми втрачали чіткість, усе текло. У вухах почало дзвеніти так, що я схопився за голову, але це нічого не дало. Звук лише наростав. Я закричав — не знаю навіщо, кому, але кричав з усіх сил, поки не зірвав голос.

Я дивився крізь сльози, як дім остаточно розпливається, поки не залишилася тільки величезна темна калюжа.

І раптом — тиша.

Настільки глуха, що мені здалося, ніби я оглух.

Вібрація телефону в кишені різко повернула мене назад. Руки тремтіли, коли я читав повідомлення:

"Якщо живий — на цьому все. Твій термін завершився. Ти вільний. Гроші біля машини."

Я видихнув так, ніби весь цей час взагалі не дихав. Усередині щось обірвалося — не радість, не полегшення... просто порожнеча. Я розвернувся і пішов до машини.

І саме в цей момент знову почув той звук.

Різкий, металевий дзвін, від якого мене перекошило. Я схопився за вухо і обернувся.

І побачив це.

У повітрі, метрів на дванадцять над землею, висіла кімната. Без вікон. Просто коробка з одними дверима. Вона ніби не мала ваги, але водночас виглядала неправильно... неприродно. Її нижня частина переливалася, як розлите масло, тільки з холодним сріблястим відтінком.

І до цих дверей вели сходи. Звичайні дерев'яні сходи, що піднімалися просто в нікуди.

Я міг піти. Просто розвернутися, сісти в машину і поїхати. Все вже закінчилося.

Але я не пішов.

Я сам не розумію чому.

Крок за кроком я почав підніматися. Серце билось так сильно, що віддавало в горлі. Кожна сходинка скрипіла під ногами, і з кожним кроком мені ставало все гірше — ніби я роблю щось, чого робити категорично не можна.

Дійшовши до самого верху, я зупинився перед дверима.

Рука сама потягнулася до ручки.

Я повернув її.

І в ту ж секунду все зникло.

Кімната. Сходи. Все.

Я зробив крок — і ступив у порожнечу.

Падіння було коротким.

Я навіть не встиг закричати.

Коли я впав на землю, я вже розумів, що не піднімуся. Тіло не слухалося. Дихати було важко, кожен вдих різав зсередини. Я відчував, як тепло розтікається під спиною.

І тоді до мене дійшло.

Лік не жартував.

Запис завершено.

Об'єкт: Каліб Андерсон.

Результат: порушення правил. Смерть.

Рішення: підготувати місце для наступного об'єкта.

Звіт зданий. — Лік